

JAKUB BOUDA

AORKALYPSA - SVAZEK PRVNÍ
Opravené a doplnéé vydání

© Jakub Bouda, 2019
© TISKÁRNA K&B, s.r.o., 2019
Typography © J. Tchenda Čerych, 2019
Obálka: Martin Sketchnito Šťastný 2019
Korektura: Martina Krešne 2019

ISBN 978-80-254-6899-9

Slovo autora

Když vyjedou jezdcí Apokalypsy, je se světem zle. A to jsou jen čtyři.

Když vyjedou jezdcí z AFOR, dělají ti první čtyři, že se přejedli třešní. A není se co divit. Kdo by chtěl zažít konec světa, teď když už konečně umíme zpracovat železo. Teď když jsme si rozdělili království. Teď když na královském trůnu sedí barbar Conan.

I když... Možná to ještě není rozdělené správně. A možná tam ani Conan nemusí dřepět věčně. Nastává AFORKALYPSA. A vy můžete být u toho.

Poděkování

Děkuji Conanovi, že pochopil, vo co tady kurva vlastně šlo.

1 - Volání Cimmerie

Obyvatelé Staré Tarantie si oddechli. Stále se jim ještě třásla kolena, mluvili pouze šepem, ale vypadalo to, že jezdci nadobro opouští město. Ti stáli seřazení na přístavním molu a mohutný jezdec s rohatou helmou na hnědákovi, se dohadoval s převozníkem.

„Kolik že to bude stát?“

„Nic, drazí pánové,“ odpovídal roztřesený mužík, „vás svezu zadarmo, je to pro mě pocta.“

„Já si taky myslím,“ prohodil čaroděj s uměleckým copánkem a pohrával si s blesky.

„Tak nečum a začni něco dělat!“ dodal obrovský bojovník, kterému ostatní říkali Ghostaktor. „Nebudu tady v tom prašivým městě ani o minutu dýl, než musím.“

„Bodejt,“ ozvala se Mijuki, což bylo divné, protože obyčejně mlčela, hluboce zahloubána do sebe.

„Co bodejt?“ ptal se Rumbnitz.

„Nooo,“ protáhla Mijuki. Když jsme všichni oficiálně označení za agresory, bude lepší, když zmizíme.“

„Jo tak. No to bychom měli. Já se se strážema rvát nechci,“ uznal Rumbnitz. „Stačí, že tak blbě koukaj.“

„To je Daurořina práce,“ vložil se do hovoru znovu Ghostraktor. „Zase do nich střílela.“

„Kde je vůbec to hovado?“ rozhlížel se Rumbnitz.

„Neříkejte mi, že se zase někam ztratila.“

„Tady jsem!“ ozvalo se do klapotu kopyt na molu. „Ještě jsem sbírala pytlíčky.“

„Kdybys měla pytlíček, tak ti ho nakopu,“ poznamenal Rumbnitz.

„Pořád zdržuješ. Naskoč na loď a jedem, bo tady ten dědek dostane infarkt,“ dodal Ghostraktor.

„V pohodě, mám příruční defibrilátor,“ řekl Rumbnitz a ošklivě se zašklebil.

Čtveřice propukla v bujarý smích. Převozník přemýšlel, kam by asi doplaval, kdyby vyskočil z lodi. Nakonec si řekl, že vodu použije akorát na vyprání spodků. I když, možná je radši vyhodí.

„Proč jsme v Zelatě, kurnik? Ten dědek je úplně blbej. Jasně sem mu přece řek, že chceme do Cimmerie,“ kroutil hlavou Rumbnitz.

„To je tvoje vina, Rumbnitzi,“ řekl Ghostraktor.

„Moje? Copak já sem nějaký kormidelník?“

„To teda určitě nejsi. Ale neměl si sestřelovat bleskama ty racky. Co ho to hejno trefilo do palice, byl nějaký divnej.“

„Ale vždyť ho Mijuki vyléčila ne?“

„Na psychický poruchy žádný lektvary ani kouzla nemam,“ utrousila Mijuki.

„To je škoda. Mohla bys opravit Dauroru. Je ujetá na pytlíky.“

„To jsme všechny,“ dodala zasněně Mijuki.

„No nic, tak to tady aspoň obhlédneme!“

„Pojďte sem!“ volal najednou Rumblitz. „Tady je to zákeřný hovado Okyr.“

„Jedu!“ ozval se Ghostraktor, který měl ještě v živé paměti Okyrový zákeřné kousky.

„Teď mu ukážu, že se z toho posere.“ Rohatý jezdec přeskočil zídku a přistál přímo před Okyrem. Ten se ohnal kladivem po koňské hlavě, jenže...

Koně jsou plachá zvířata. Léta ve službách lidí je naučila své. Dostávají od lidí nažrat, ale musí je za to vozit. A tenhle pošahanej barbar nevypadal ani trochu, že by mu chtěl dát mrkev. Ghostraktorův oř se vzepjal a za mohutného zařehtání zahrabal předníma nohama. Kopyto o velikosti talíře přistálo na zizveném Okyrovu obličej. Když doburácely blesky, slezla naše čtveřice z koní.

„U Croma, Rumblitzi, to sou zase jatka. Řikal si, že sejmem Okyra. A tady je aspoň sedm mrtvol.“

„A co mam jako dělat?“ bědoval na oko Rumblitz.

„Naběhli si sami.“

„Máš recht,“ přitakávala Daurora. „Když vidim chlapa s bleskama, nebudu před nim pobíhat v kovový zbroji. To je přece logický.“

„Kde je vůbec Okyr?“ zeptala se Mijuki.

„Tady leží,“ ukázal Ghostraktor na placku na zemi.

„Ty krávo, kde má ksicht?“ vyzvídala Daurora.

„Řek bych, že uvnitř hlavy. Dostal to kopytem,“ vysvětloval Ghostraktor.

„Zabil ho kůň?“ ptal se Rumblitz.

„No jo. Nestačil sem ho ani přetáhnout píkou.“

„Hele, pojdte radši vocad“, řekla tiše Mijuki. „Ty strážný už zase blbě koukaj.“

„A ty jako myslíš, že to jinde bude lepší, jo?“ nadhodila Daurora a dodala: „Jestli si nepřestaneš hrát s tou elektrikou, budou na nás koukat blbě všude.“

Jezdci se pak znovu vyškrábali na koně a vydali se směrem, kde tušili hranice s Cimmerií.

„Tak tohle je pánové a dámo, Cimmerie, můj domov“ řekla Mijuki a rukou se snažila vytvořit oblouk, který by obsáhl širé pláně celkem nehostinné krajiny.

„To se chlubíš, nebo si stěžuješ?“ utrousil Rumblyt.

„No jo, dobře, necham toho,“ řekl poté, co si všiml Mijučina pohledu.

„Tak kde máš ten pergamen s úkolem? Dem to dodělat, víš, že za odměnu dostane každej z nás novej, nepromokavej plášť. A já už novej potřebuju. Tenhle vypadá, jako kdyby mi v něm chrápal Ghostraktor.“

„Tys mu to práskla?“ obrátil se rohatec šeptem na Dauroru. Ta zavrtěla hlavou a taktéž šeptem odpověděla. „Podle mě to jen tak nadnes. Kdyby tušil, že ses mu v něm válel, určitě by ho zapálil. Znáš ho.“

„To je fakt. Jen přemejšlim, jestli by mě z něj před tím nechal vylézt.“

„Těžko říct,“ řekla Daurora a pokrčila rameny.

Čtveřice pak vyjela k zasněženým vrškům hor. Cesta šla celkem hladce, jelikož v místních lidech byl hluboce zakořeněný zvyk nedráždit nikoho, kdo jede na koni. K obědu si dali pečené zajíčky. Ghostraktor se cpal a vyplivoval spečené žmolky.

„Hele Rumblytzi, neboh bys ty nebohý zvířata před upečením stáhnout?“

„Asi ne. Nejsem v kožešinách moc honěnej. Navíc se to ze sedla koně dělá děsně blbě.“

„Tak nic. Jen jsem to zkusil.“

Daurora najednou vyskočila od ohně.

„Co je? Zas ti něco přeletělo přes nos?“ chechtal se Rumblytzi.

„Ne, něco sem slyšela.“

„Klid, to byla kočka,“ utrousil mezi plivanci Ghostraktor.

„Kočka?“

„No jo. Je jich tady plno a ty kurvy sou pořád hladový.“

„Ne ne, to nebyla kočka, to bylo něco většího. O moc většího.“

V tom momentě obloha na chvilku potemněla, to jak obrovská postava Yettiho zastínila slunce. Kyj, tedy lépe řečeno urvaný kmen stromu, opsal oblouk, na jehož konci měl umřít Ghostraktor. Na místo toho stál o vteřinu později udivený Yetti opřený o kmen, koukal, jak jeho krev, přesněji veškerá jeho krev barví sníh, a z kožichu, na nějž byl celý život tak pyšný, je cítit spálenina. Stačil ještě zakroutit hlavou a z omrzlých pysků vypustil poslední slovo.

„Fag.“

„Co říkal?“ zeptala se Daurora.

„Vim já? Umim snad yeťácky?“ rozhazoval rukama Ghostraktor.

„Řikal, že je mu teplo. Kurevský teplo, abych byla přesná.“

„Stále mě překvapuješ, Mijuki. Jeden by řekl, že nemluvíš vůbec, natož tolika řečma,“ prohlásil obdivně Ghostraktor.

„Na to nemusíš umět řeči. Stačilo koukat, jak po něm šlehaj ty plameny.“

„Nějakej problém?“ ohradil se Rumblitz. „Řikali jste, že mam s těma bleskama brzdit.“

„Jo, no tak to si to teda vylepšil!“ rýpla si Daurora.

Už-už to vypadalo, že se strhne nějaká větší hádka. Jenže na tu nezbyl čas. K táboru právě běželo několik postav se zjevným úmyslem povraždit neznámé cizince. Byla to chyba. Fatální chyba.

„Držim ho, mam ho, můžeš do něj,“ řval Ghostraktor.

„Neboj, už se to smaží, už se to peče,“ šklebil se Rumblitz a na dlaních převaloval ohnivou kouli.

„Kurva, dávej bacha, hoří mi boty,“ halekal Ghostraktor, když plameny dopadly.

„Protože ti z nich čouhá sláma,“ smál se Rumblitz a pak zvolal: „Mijuki hod' na mě léčení, ten zjeb mě píchnul do zad.“

„Do prdele, shodil mě na zem,“ křičela Daurora.

„Najednou ti to vadí,“ utrousila Mijuki.

O chvíli později se všichni skláněli nad mrtvolami.

„Padesátá dovednostní úroveň? A to je jako co?“ kroutil

hlavou Rumbnitz a nožem odřezával nášivku z obleku mrtvého bojovníka.

„Některý klany si takhle značej výkonnost bojovníků,“ konstatovala Mijuki.

„No a? Na nás sou všechny úrovně krátký. AFOR, pičo!“ smála se Daurora, tedy alespoň do té chvíle, než ji Ghostraktor přišpendlil k zemi.

„U Seta, kde se tu vzalo to tornádo?“ řval Ghostraktor a vyndával píku z jednoho z padlých nepřátel, zatímco s jeho hlavu u země přidržoval očouzenou botou.

„Pěkný, ne?“ smál se Rumbnitz. „Makal sem na tom kouzlu skoro tejdén. Musim ještě vychytat načasování. Mělo to přijít o chvílku dřív.“

„Seš nebezpečnej člověk,“ nadhodil Ghostraktor.

„O tom pochybuju,“ odvětila Mijuki.

„Že je nebezpečnej?“ divila se Daurora.

„Ne. Že je člověk.“

„S váma je kříž,“ řekl Rumbnitz unaveně a sedl si na kámen. „Každej jste úplně jinej než já. Pesimista, optimista a realista. Když si vlezu na druhý konec tohohle tunelu,“ a máchl k místu, odkud se zjevil Yetti, „uvidí Ghost tmú, Daurora světlo na konci, a ty Mijuki, uvidíš nebezpečí.“

„A co vidíš ty?“ zeptala se Daurora.

„Tři debily na ráně, co stojí proti světlu.“

„Takhle sem na to nikdy nekoukala,“ povzdechla Daurora.

„Což je taky důvod, proč sbíráš ty zasraný pytle s Tinama uprostřed boje. Jednou nás to všechny bude

stát kejhák,“ zuřil na oko Rumblitz. „Tobě to snad vůbec nedochází.“

„Omlouvám se,“ hlesla Daurora.

„Ser na omluvy, a dělej, co máš. A jedem už zabít toho netvora. Podle pergamenu by to mělo bejt za támhletou zatáčkou. Sundáme ho a půjdeme spát. Pro pláště si s tou jeho hlavou dojedem zejtra.“

„Tohle že je netvor?“ divil se Ghostaktor. „Vždyť je to chcípák.“

„Třebas chcípák, ale epickej,“ oponoval Rumblitz. Má na svědomí stovky obchodníků.“

„Tak sesedat a dem na něj,“ volala Daurora.

„Nasrat!“ řekl Ghostraktor. „Já ho normálně ukopu koněm.“

„Pro Sethovy rány,“ obrátil oči v sloup Rumblitz.

„Koukám, že si objevil novou hračku.“

Překvapený netvor nevěděl, kam se dřív otočit. Byl zmatený a pokořený. Tohle by se mělo někam hlásit, než se to rozmůže. Jídlo na koních by do něj nemělo tak hrozně kopat. Ze tří stran najednou už teprve ne.

„Kde je Daurora?“ zeptala se Mijuki.

„Nevim. Zase se určitě někde jebe vokolo,“ řekl Ghostraktor a odděloval netvorovu hlavu od těla.

„Rumblitzi?“ volala Mijuki.

„Co je?“

„Ty můžeš vykouzlit oheň, když sedíš na koni?“

„Ne, ale sere mě to.“

„Tak to je divný, já cejtím kouř.“

„Tak se vohlídni,“ zamumlal Ghostraktor. „A neupadni! Protože ta splašená děvka zapálila stany.“

„Dauroro, co to kurnik děláš?“ volala na ni Mijuki.

„Na pergamentu je napsáno: vypálit tábor. Tak vypaluju tábor.“

„A můžeš mě, ty hlavo, říct, kde teď budeme spát?“ řekla Mijuki a přejela si jazykem po zubech.

„Aha. To mě nenapadlo.“

Rumblitz povolil koni otěže, lokty se opřel o koňskou šiji, obličej zabořil do dlaní a vzdechl: „Že mě to vůbec nepřekvapuje. Ale vůbec.“

2 - Vězeň z Ymirova průsmyku

Ukrutně mrzlo. Skrze horské masivy fičel ledový vítr, který rval kůži. Ostré úlomky ledové tříště zahnalý k ohňům i tlupy Yettiů. Ti posedávali kolem obřích ohnišť, bohatě zásobenými vyrvanými kmeny lesních velikánů. Stařešina rodu jako jediný seděl před jeskyní, drbal za ušima ledního medvěda a nevěřičně kroutil hlavou. To za jeho mladejch let nebejvalo. Když bylo nejhůř, jeden si našel některou ze samic a pořádně se jí pohrabal v kožichu. Dneska si ti pitomci rozdělají oheň a klábosí do rána o zpracování kovu. Chovaj se jako ty zatracený lidi. Jenže neměl tak docela pravdu.

„Do psí prdele, to je kosa,“ ulevil si Ghostraktor a střídavě se snažil zkříženými pažemi masírovat mrazem umrtvená záda. „V tom se nedá chrápat. Normálně se bojím, že když usnu, zmrznu.“

„Tak si pojď zacvičit!“ volala na něj z venku Daurora.

„Rozproudí ti to krev.“

„Já bych zacvičil s tebou, krasotinko,“ mumlal si do omrzlého plnovousu Ghostraktor. „To by se mi rozproudila krev hned.“

„No, tak kde si, tlust'ochu?“ popichovala ho Daurora znovu. „Hod' se taky do půl těla a pod' si protáhnout kostru.“

Ghostraktor chtěl nejdřív pronést něco o blázních. Pak jeho pomalejšímu mozku došlo, co slyšel. Vyzývavě se podíval do kouta stanu, kde seděl Rumblitz, jenž si nácával fajfku až k prasknutí vzácným horským bejlím, kvůli kterému tady teď mrzli. Ten, zachytíc otázku v Ghostraktorově obličejí, jen pokrčil rameny. Ghostraktor si všiml, že se mu přitom lehce zvedl levý koutek úst, což mohlo být přátelské povzbuzení, ale taky jen velmi rychlý účinek fajfky.

Během okamžiku letěla na zem plátová vesta a těžký řetězový opasek s mečem, se kterým Ghostraktor většinou i spal. Zrovna se chystal vyběhnout ven, když se za ním ozval lehký kašel. Otočil se, aby odhalil příčinu. Všiml si, jak si Rumblitz ukazuje na hlavu. „U Croma, ten si teda nandal,“ proběhlo Ghostraktorovi hlavou. „Ty kouzelníci sou stejně blázni,“ pomyslel si.

Rumblitz mezitím přemohl kašel a našel ztracenou řeč. „Sundej si helmu.“
„A no jo, vidíš, to sem úplně zapomněl.“

Daurora seděla na sněhu a posilovala břišní svalstvo. Její prsa vylepšená jinovatkou vypadala stejně pevně jako při jízdě na koni. Dvorce kolem bradavek měla červené mrazem od sněhu, ve kterém před malou chvilkou dělala kliky. Ghostraktor přišel v ten moment o poslední zbytky už tak chatrného rozumu.

Mijuki došla ke stanu a z náruče pustila na zem hromadu dřeva. Pak si všimla polonahé dvojice.

„Rumblitz, to na ně nemůžeš dát chvilku pozor?
Kdybyste radši rozdělali oheň. Chováte se jak zvířata.“

A ani ona neměla tak docela pravdu.

Oheň se konečně rozhořel.

„Jsme moc vysoko, proto to nechce hořet,“ konstatovala Daurora. Mijuki jí zpražila pohledem, ve kterém Rumblitz pod přivřenými víčky našel stopy žárlivosti. „Mohla si to klidně zapálit lejtka.“

Rumblitz se vědoucně ušklíbl. Daurora ovšem narážku nepochopila a hrabala se dál ve vaku. Ghostaktor se cpal sušeným vlčím masem. Když si všiml, že na něj Mijuki kouká, nabídl jí taky kousek.

„Ne, děkuji, nedám si. A jestli je to ten vlk od Bílých písků, měl bys bejt taky vopatrnější.“

„Kdepak, tohle mně dala na cestu máma. Ale z Bílejších písků mam kousek krokouše.“

„Já z něj mam boty,“ vložil se do hovoru Rumblitz, který mezitím otevřel oči.

„A hele, kdopak je zpátky,“ ušklíbala se Mijuki. „Jak bylo na výletě, pane kouzelníku? Našel si svého démona?“ Mijuki k tomu nádvkem přijala úsměv.

„Já sem samej démon, to bys měla vědět. A jsem rád, že už tě přešly ty pudový chmury.“

„Jaký pudy máš přesně na mysli?“

„Ty nejnižší samozřejmě. Já sem přes všechnu tu magii dost přizemní člověk. Ale abych to nezamluvil,“

a významně poklepal na naditý vak, „musím říct, že výprava se zdařila. Za tohle dostaneme v Nóblu hotový jmění.“

„To nemáš pro sebe?“ zeptal se Ghostraktor s plnou hubou vlčího masa.

„Připadám ti málo šílenej?“

„Ne, kdepak, šílenej si až dost.“

Věta prořízla vzduch takovým způsobem, že poletující krystaly ledu se začaly stydět. Ghostraktorovi to došlo tentokrát velice rychle. Možná proto mu zůstal v krku viset kus sušeného vlka, rozhodnutý nejit ani tam, ani zpět. Mijuki zvedla oči k nebesům a čekala na zahřmění, když Rumbnitzova hůl, zdobená jim neznámými stygijskými runami, opustila poutko. Pak dopadla na Ghostraktorova záda, kde dutě zazvonila o zbroj, zatímco Daurora akorát valila oči. Kdo naopak valit oči přestal, byl Ghostraktor, kterému rána do zad pomohla vyplivnout maso.

„Neudav se, AFOR tě potřebuje,“ řekl Rumbnitz. Pak se usmál a spokojeně si přisedl k tlupě.

Ghostraktor se nenuceně snažil očistit vyhrknuté maso.

„Nedal bys mi kousek?“ poprosil Rumbnitz. „Od včerejška sem neměl nic v hubě.“

„To nemůže říct každéj,“ sykla Mijuki a ušklíbala se na Dauroru, která se už zase hrabala ve vaku.

„Teda abys mi rozuměl. Neměl bys ještě jinej kousek?“ dodal rychle Rumbnitz, když viděl jak Ghosták zvýšil intenzitu čištění.

„Jo, tady máš. To je čerstvý, snad ti to bude chutnat.“

Rumblitz pracně žvýkal sušenou flákotu. Na prosolený jazyk se mu drala slova z ševcovské hantýrky, ale nahlas neřekl nic.

„Tobě to chutná?“ ptala se ho Daurora.

„Ani ne,“ odvětil Rumblitz. „Nedá se to skoro žrát.“

Připomíná mi to tyčinky pro psy od mého stygijského strýce. Ale budeme Ghostraktora potřebovat cestou dolů z hor. Takže ho pro jistotu nebudeme moc rozčilovat, když je od odpoledne v tak skvělé formě.“

„Sem si teda nevšimla,“ prohodila Mijuki.

„Čeho zas?“

„Že by byl ve formě.“

„No jo, holka, je tady zima,“ vysvětloval polohlasně Rumblitz. „Pro každého to není příhrávka na smeč.“

Čtveřice osedlala koně a vydala se na cestu dolů z hor. Sníh pokřupával pod kopyty koní jako záprstní kůstky v mučírně. Nad hlavami jezdců kroužilo hejno havranů, ale to spíš jen tak ze zvědavosti. Bylo naprosto evidentní, že tahle čtveřice se jen tak umřít nechystá.

Mijuki najednou zastavila koně. Pak prohlásila:

„Koukněte se k tomu velkému smrku.“

A všichni se podívali. A všichni se začali smát.

„Co je to za klauna?“ plácal se do stehů Ghostraktor, až to břinkalo jako činely.

„Proč má ten přivázaný blázen na sobě terč?“ přidala se

Daurora. Mijuki sundala ze zad kuši a pečlivě zamířila. Rumbnitz se k ní naklonil a utrousil: „Kašli na něj, přece nesundáš neozbrojenýho.“

Mijuki sklonila kuši, podívala se na Rumbnitze a usmála se. Rumbnitz se chopil pevněji otěží a mlaskl na koně. Toho využila Mijuki, aby pozvedla kuši a vyslala šíp směrem k přivázané postavě. Šíp minul postavu asi o metr.

„Vedle,“ posmíval se Ghostraktor.

„Myslim, že ne,“ řekla Daurora.

Ze skrytu vedle stromu, dopadlo na zem tělo.

„Á. Zajebanej asasin. Sundal by prvního, kdo by ho šel odvázat. Tak se aspoň můžem v klidu zeptat, co je ten panáček zač.“

Panáček dobrou půlhodinu neřekl vůbec nic. Mijuki mu rozmrazovala tváře, aby mohl vyplivnout roubík. Použila k tomu teplé vnitřnosti čerstvě zabitého vraha. Daurora mezitím šacovala zbytek těla.

Rumbnitz si se zájmem prohlížel terč, který byl dost neuměle namalovaný na róbě osvobozeného muže.

„Koho tohle může bavit,“ zamumlal si více méně pro sebe, aniž by čekal nějakou odpověď. Té se mu ovšem dostalo, protože Mijuki jako obvykle odvedla dobrou práci.

„Mělo to být něco jako varování a terč zároveň. To mi udělal Scum. Když mě nedokázali zabít, aspoň mě tu nechali uvězněného u stromu.“

„Scum? Mluvíš o tý bandě hovádů, co nenechaj na pokoji jedinou duši?“

„Přesně o těch. Mimochodem mé jméno je Albi a děkuji za vysvobození.“

„Rádo se stalo. My jsme AFOR,“ řekl Rumblitz a krátce všechny představil.

„Kdyby vám to nevadilo, rád bych se k vám přidal. Pro samotného válečníka tu už není moc bezpečno.“

„Jistě, žádný problém. A co ten asík? Ten byl taky ze Scumu?“

„Ne, ten není od nich. To je nějaký posera ze Zvířecího klanu. Chvilku do mě řezal, zjistil, že se přes mou léčivou auru nedostane, tak se tu nakonec schoval a čekal na oběti.“

„To je Zvířátkům podobný,“ řekl Ghostraktor. „Znám ty kretény z Nóblu. Nejdřív přepadávali jen obchodníky s horskými bylinami. Ale pak v tom sami začali jezdit a teď skáčou do zad každému, kdo jde bezstarostně kolem.“

„To je užitečná informace Ghostáku, když tam zrovna máme namířeno,“ řekl Rumblitz. „Dauroro,“ otočil se pak na postavu třídící „zdeděné“ šperky. „Sundej mu i kápi, pověsíme jí pak v Nóblu na bránu pro výstrahu.“

„Kdybychom měli koně navíc, mohli jsme pověsit na bránu jeho,“ uchechtl se Ghostraktor.

„Tak to nebude problém,“ řekl Albi a zapískal na píšťalku z illustria. Z houštin vyběhli dva koně.

„Ten hnědák je toho asíka,“ prohodil Albi a vyšvihl se do sedla. Ghostraktor ohnul vystydle tělo do luku a přehodil

ho přes koně. Pak celá skupina vyjela na cestu vedoucí k přístavu.

Lod' pomalu doplouvala k molům Staré Tarantie. Ghostaktor se zvedl a celé skupině rozdál plátky vyleštěného onyxu.

„K čemu jsou ty šutry?“

„Nasad'te si to před oči. Utlumí to odrazy slunce. V Nóblu je všechno jasně bílé a zlaté. Jednomu by to vypálilo zrak.“

„Na to si přišel sám?“ zeptala se Ghostaktora Mijuki.

„Ne, to mě naučil přítel Frostvein. Můžeme se u něj pak zastavit.“

„Frostvein? To je jméno jak pro alchymistu,“ prohodil Rumbnitz, který hřebelcoval koně.

„Ano, je to alchymista, a taky nám pomůže prodat ten herb, což je jedna z jeho specialit. Díky tomu taky přišel, na ty okuly z onyxu. Stráže totiž nerady vidí zherbovanou mládež pobíhat před Conanovým palácem. Ale když máte tmavé okule, nikdo si vás nevšimne.“

„Zajímavé. Velmi zajímavé,“ poznamenal Albi a dýkou vytvářel v šátku dírky pro vložení onyxových plátek.

„Kde chceš vystavit toho hajzla, Rumbnitzi?“

„Já nevím, mrsknem ho hned na vstupní bránu ne?“

„Tak v tom vidím malinko problém,“ rozumoval Ghostaktor. „Jak ho na to chceš přivázat?“

„Já neřek, že ho chci přivázat,“ odpověděl Rumblitz a zvedl mu jednu ruku tak vysoko, kam až dosáhl.

„Na, podrž mu tu pazouru,“ řekl a sklonil se k batohu.

Ghostraktor uchoпил ruku a přimáčkl ji k bráně. Rumblitz se najednou narovnal. Během okamžiku projel dlaní mrtvého vraha tlustý hřeb.

„Ty krávo, co to je za hřeby? Kdyby už nebyl tuhej, tak bys ho s tím moh zabít.“

„Tímhle u nás doma stloukáme písečné ohrady.“

„Koukam, u vás se tesaři dost nadřou,“ zhodnotil situaci Ghostraktor.

Rumblitz zvedl zrak od rozdělané práce a zpražil Ghostraktora tvrdým pohledem.

„U nás se nadřou všichni. Proč myslíš, že jsem utek a dal se na magii. A dělej, ještě druhou pazouru.“

Když přibili i druhou ruku, poodstoupil Ghostraktor a podíval se zálibně na dokonané dílo.

„Nepřijde ti, že mu ty nohy nějak divně plandaj?

„Hm. No jo,“ potvrdil Rumblitz. „Tak počkej. Dáme mu je takhle přes sebe a já mu je cvaknu skrz.“

Ghostraktor znovu poodstoupil od brány.

„Vo moc lepší to teda není. Vypadá jako nějaká přiblblá modla.“

„Aspoň si nikdo nebude stěžovat. Tady je bůh každej, kdo má do prdele díru.“

„A tenhle bude teda bůh čeho?“

„Pro mě za mě, třeba malejch vyvrženejch zvířátek. A dem vocaď, vrací se strážě.“

O kus dál sledoval celou akci Albi. Nevěřičně kroutil hlavou, což byl zlozvyk, který pochytil mezi Yettii. Pak si ještě pro sebe zamyšleně dodal. „Tak ani nevím, jestli jsem udělal dobře. Ale co. Vono se to nějak vyvrbí.“

Poté prošel jako poslední branou, která se za nimi se skřípotem zavřela. Prudký pohyb brány dokončil dílo AFORu a vrahova hlava se svezla k levému rameni. Daurora se otočila a ze rtů se jí vydralo jediné slovo.

„Ježíš.“

A ani ona neměla tak docela pravdu.

